

ÎNDEMNUL PE CARE NI-L LASĂ

Se împlinea un an de la proclamarea Republicii Populare Romine. Pe scena Teatrului Național, colectivul de actori dăduse viață — de fapt ca o nouă premieră — nemuritoarei opere a lui I. L. Caragiale, O scrisoare pierdută. Și iată-l în loja centrală pe tovarășul Gheorghiu-Dej, alături de tovarășii săi apropiați de muncă și de luptă, conducători ai partidului și poporului.

Cind ne-a transmis, prin regizorul spectacolului, calde mulțumiri și felicitări, aprecieri pline de competență și înțelepciune, am trăit una din cele mai mari bucurii din viața noastră.

O bucurie asemănătoare am avut nu mult timp după aceea, cu prilejul spectacolului Ultima oră. La final, în numele conducerii de partid și de stat, tovarășul Gheorghiu-Dej ne-a trimis flori și cuvintele sale au răsunat din nou pline de dragoste față de scenă și slujitorii ei.

De multe ori, ca președinte al juriului concursurilor de artiști amatori, aveam bucuria de a întâmpina la spectacolul final pe conducătorii iubiți ai partidului și guvernului. În mijlocul lor, tovarășul Gheorghiu-Dej era nelipsit. Îmi rămân veșnic vii în memorie cuvintele de laudă adresate mișcării noastre amatoare populare, forței ei complexe și multilaterale, talentului viu ce caracterizează poporul român.

Mulți ani de teatru i-am petrecut în vechea orînduire, în condiții grele, cu puține bucurii... Anii maturității mele au fost încălziiți de soarele partidului, pașii mei pe scenă și în viață au fost îndemnați să calce tinereste, cu entuziasm pentru cea mai sfîntă cauză: fericirea omului prin construirea socialismului și comunismului.

Acestei cauze i-a închinat întreaga sa viață și capacitate creatoare tovarășul Gheorghiu-Dej. Urmind exemplul său, vom merge consecvent pe drumul pe care ne conduce partidul spre creații tot mai depline.

Costache Antoniu

PRIVIM CU ÎNCREDERE ÎN VIITOR

Slujitorii scenei simt cu amară durere greaua pierdere pe care a suferit-o întregul popor român.

De la primele încercări, de atunci cînd ne căutam drumuri limpezi, căi luminoase, de cînd se înfiripau zorii dramaturgiei noastre și ne lepădam de vechi întocmiri desuete, false mijloace teatrale, am simțit călăuza sigură, înțeleaptă, cuvîntul partidului.

Pe drumul realismului socialist, al înțelegerii și promovării spiritului de partid în artă, pe drumul împlinirii muncii de artist cu cea de